

били останали само два чифта уши — нейнитѣ, които били много голѣми, и ушитѣ на магарето, които били съвсемъ малки.

Но, преди добродушната камила да може да покаже своя номеръ, магарето, което било много хитро, се пѣхнало между краката ѝ и застанало предъ нея. То започнало да реве :

— Господинъ Ной, господинъ Ной ! дай ми моитѣ уши. Ей тамъ ония, голѣмитѣ, гдето висятъ. По-скоро, че бързамъ !

Отецъ Ной билъ толкова изморенъ, че не можалъ да забележи номера на магарето, което искало чуждитѣ уши.

— На, вземиси ушитѣ и се махай — още малко и ще стѣпишъ на главата ми.

И Ной далъ на магарето великолепнитѣ дълги уши, които принадлежали на камилата. Магарето ги грабнало и избѣгало веднага, ревейки отъ радостъ.

Когато камилата най-после си отворила устата да си поиска и тя това, което ѝ се пада, въ дрешника били останали само малкитѣ уши на магарето. Ще, не ще — тя била принудена да вземе тѣхъ.

Ето защо камилата, която е такова грамадноживотно, има такива малки уши, а магарето, което, на-противъ, е много дребно, има грамадни уши.

И. Петрова

БРАБЧО И ВРАБКА

Пѣе Вrabчo гласовито :	Бързай, Вrabчo, бързай, брате,
чикъ-чирикъ !	да сберемъ ;
Разпилѣ се отъ торбитѣ	на съседи, на познати
златно жито	сладко житце
и ечмикъ !	— да дадемъ !

Църка Вrabка отъ сто-	Въ мигъ разбраха,
на възбогъ :	[бора долетѣха
— Брей, че харни,	цѣлъ роякъ.
добри хора	И за Вrabчo не остана
даде Богъ !	нищо пакъ.

Веса Паспалеева